

В. МИНЕВЪ-КАРАГЙОЗОВЪ. ПЕНЧО СЛА- ВЕЙКОВЪ. ПОРТРЕТЪ.

Разбитъ лежи съжда драгоценни,
На земний прахъ елея святъ разлянъ . . .

Да, днесъ, когато е разлянъ свещенниятъ елей и
урната на недовършени блънове разбита отъ живота,
прѣдъ насъ неволно възстава мисълта, че дълги
години на този трауренъ празникъ ще се сбиратъ
поклонници на поета да отчествуватъ неговата смъртъ
и живота му слѣдъ смъртта. Дълги години . . . до-
когато не единици, а огромното мнозинство влезе
въ желѣзнитъ заключени чертози на поезията му.
И това велико тържество ми се струва твърдѣ да-
лечно — дни на непостижимо бждаще, но за тѣхъ
поетътъ е неизмѣнно мечталъ.
Ето най-прѣкрасниятъ документъ за тѣзи мечтания :

Погребанъ, и въ гроба все пакъ е
Душа ми унесена въ блянъ —
За свидний, макаръ че въвъ земни
Неволи животъ преживянъ.

Азъ сещамъ презъ земна покривка
Какъ слънцето божие греи . . .
И моята песень тѣжовна
Дочувамъ тамъ някой да пей.

Нѣкакъ странно е, че още нѣмаме биография на
поета. А нищо не прѣчеше да я имаме и при жи-
вота му. Въ сжщность, тая биография, която може
би, ще прилича на пѣсень, на една дивна и вели-
чествена пѣсень-животъ — днесъ ми се струва не
така нужна. Защото имаме автобиографията „Олафъ